

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy w Łowiczu w sprawie o sygn. akt I C 24/07 z powództwa G. M. przeciwko P. K. o wydanie nieruchomości:

1. oddalił powództwo;
2. zasądził od powódki na rzecz powoda kwotę 617,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że w zbiorze dokumentów Zd 517 prowadzonym w Sądzie Rejonowym w Łowiczu znajduje się akt notarialny z dnia 7 czerwca 1947 roku sporządzony przed W. C. notariuszem w Ł., na podstawie którego ujawniono, że M. S., syn K. i Z. stał się właścicielem 1/6 części zabudowanej nieruchomości o powierzchni 12 mórg oznaczonej w tabeli likwidacyjnej numerem 9. Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2006 roku Sąd Rejonowy w Łowiczu Wydział I Cywilny w sprawie o sygn. I Ns 485/05 stwierdził, że spadek po M. S. zmarłym dnia 15 sierpnia 1974 w S. i tam stale zamieszkałym na podstawie przepisów ustawy nabyły: żona J. S. w 1/4 części oraz córki G. K., M. L., S. K., H. S. i wnuczka G. M. po 3/20 części każda z nich. Postanowieniem z dnia 12 maja 2006 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach Wydział I Cywilny w sprawie o sygn. akt I Ns 21/06 stwierdza, iż spadek po J. S. zmarłej dnia 28 lutego 1995 roku w S. i tam stale zamieszkałej na podstawie przepisów ustawy nabyły córki G. K., M. L., S. K., H. S., syn J. D. i wnuczka G. M. po 1/6 części każda z nich. Prawomocnym postanowieniem z dnia 14 października 2010 roku Sąd Rejonowy w Łowiczu w sprawie o sygn. akt I ns 542/06 stwierdził, że P. K. nabył na własność przez zasiedzenie z dniem 3 października 2006 roku niezabudowaną nieruchomość rolną położoną w S. gmina Ł., oznaczone w ewidencji gruntów jako działki nr (...). Objęta pozwem nieruchomość była w posiadaniu powódki G. M. w okresie od 2006 roku do 2013 roku, a obecnie jest w posiadaniu P. K..

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo w świetle przesłanek określonych w art. 222 § 1 k.c. nie zasługuje na uwzględnienie. W tym zakresie Sąd wskazał, że wprawdzie sporna nieruchomość w okresie od 2006 roku do 2013 roku była w posiadaniu powódki G. M., ale był to okres zbyt krótki, aby skutkowało wystąpieniem zmiany w charakterze i zakresie własności spornej nieruchomości. Obecnie nieruchomości znajduje się w posiadaniu pozwanego, który według stanu na dzień zamknięcia rozprawy jest właścicielem działek objętych wnioskiem, wskutek nabycia ich przez zasiedzenie, które biegło przeciwko M. S. i jego spadkobiercom. Powódka nie wykazała przed sadem aby przysługiwało jej jakiegokolwiek uprawnienie skuteczne przeciwko prawu własności pozwanego do władania przedmiotową nieruchomością, które uzasadniałoby zgłoszone w pozwie żądanie odjęcia władztwa nad nieruchomością właścicielowi P. K. i wydanie nieruchomości powódce G. M.. Koszty zastępstwa procesowego pozwanego ustalono w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348), jak też zasądzono od powódki również kwotę 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictw.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości. Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego skarżąca zarzuciła:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych w przedmiotowym wyroku, a polegający na przyjęciu, że pozwany posiada umocowanie prawne jako właściciel do opisanej w wyroku nieruchomości przedmiotowej podczas gdy dokonanie podliczeń okresu czasu posiadania przez niego nieruchomości wskazuje, iż naliczenie to dotknięte jest wadą faktyczną, a w związku z tym wadą prawną bowiem naliczenie tego okresu wymaganego do zasiedzenia w złej wierze wynosi co najmniej 30 lat, a takiego okresu pozwany nie posiadał i nie posiada;

- naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia polegające na niezbadaniu wszystkich istotnych okoliczności w przedmiotowej sprawie w tym także wspomnianego wyżej okresu.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie przedmiotowego wyroku w całości i uznanie jej powództwa za uzasadnione i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz obciążenie pozwanego kosztami sądowymi za obie instancje w tym kosztami jej zastępstwa procesowego /apelacja – k. 121-129/.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powódki poparł apelację oraz wniósł o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego a pełnomocnik pozwanego wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego /protokół rozprawy apelacyjnej- k. 165/.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny.

Wbrew zapatrywaniom skarżącej, Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie dokonał bowiem prawidłowej, gdyż odpowiadającej wymogom określonym w art. 233 § 1 k.p.c. oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w oparciu o którą wyprowadził również trafne wnioski jurydyczne. Swoje stanowisko zaś nadto wyczerpująco i przekonująco uzasadnił. Wobec faktu, że Sąd Okręgowy w pełni aprobuje przedstawioną w tym względzie argumentację, a nie jest rzeczą Sądu Odwoławczego powielanie wyводу trafnie przedstawionego już przez Sąd I Instancji, w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów podniesionych w apelacji.

Zarzuty te natomiast uznać należało za chybione. Zarzuty te sprowadzają się bowiem do akcentowania faktu, iż powódka jest spadkobierczynią M. S. jak i kwestionowania faktu nabycia przez pozwanego własności działek objętych pozwem w niniejszej sprawie w drodze zasiedzenia i jako takie z natury rzeczy nie mogą podważyć prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nakazuje bowiem w pełni przychylić się do wniosku wyprowadzonego, w jego oparciu przez Sąd Rejonowy, iż wniesione przez G. M. powództwo o wydanie działek opisanych w pozwie nie zasługuje na uwzględnienie z tego względu, że w toku niniejszego postępowania powódka nie zdołała wykazać, że służy jej jakiegokolwiek uprawnienie, które uzasadniałoby zgłoszone w pozwie żądanie odjęcia władztwa nad działkami o nr ewidencyjnym 326, (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), 43,11,630, 589, 818, 895, 963,1060 ich właścicielowi P. K. o wydanie ich powódce. Podniesiona przez skarżącą argumentacja świadczy natomiast o tym, że skarżąca nie przyjmuje do wiadomości konsekwencji płynących ze stanu rzeczy stwierzonego rozstrzygnięciem jakie zapadło w sprawie o sygn. akt I Ns 542/06. Zważyć zaś należy, że w sprawie tej prawomocnym postanowieniem z dnia 14 października 2010 roku Sąd Rejonowy Łowiczu stwierdził, że pozwany w niniejszej sprawie P. K. nabył na własność przez zasiedzenie, które biegło przeciwko M. K. i jego spadkobiercom, z dniem 3 października 2006 roku niezabudowaną nieruchomości rolną położoną w S. gmina Ł. działki, oznaczone w ewidencji gruntów nr 326, (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), 43,11,630, 589, 818, 895, 963,1060. W tym stanie rzeczy skarżąca nie może zatem skutecznie argumentować, że w dalszym ciągu służy jej prawo własności przedmiotowych działek gruntu, w sytuacji, gdy wyprowadza je z faktu, iż przedmiotowa nieruchomość rolna stanowiła od 1947 roku współwłasność w 1/6 części działka powódki M. S., którego jest spadkobierczynią. Po nabyciu przez dziadka powódki udziału we własności przedmiotowej nieruchomości, nastąpiło bowiem przeniesienie jej samoistnego posiadania, co w rezultacie skutkowało utratą prawa własności przez jego dotychczasowych współwłaścicieli wskutek nabycia własności w tym zakresie z mocy prawa przez pozwanego w oparciu o dyspozycję art. 172 k.c. Treść argumentacji podniesionej przez powódkę w apelacji nie pozostawia także wątpliwości, że w drodze niniejszego postępowania skarżąca w istocie zmierza do podważenia przedmiotowego rozstrzygnięcia. Tego rodzaju oczekiwanie jest jednak nieuprawnione i niezasadne. Okoliczności na jakie aktualnie zwraca uwagę powódka winna ona bowiem ewentualnie podnosić w ramach postępowania w sprawie o sygn. akt I Ns 542/06. Okoliczności te nie mogą natomiast stanowić przedmiotu rozważań w ramach niniejszego postępowania. Sąd orzekający w niniejszej sprawie pozostaje bowiem związany prawomocnym rozstrzygnięciem z dnia 14 października 2010 roku i nie może uznać, że stan prawny przedmiotowej nieruchomości przedstawia się inaczej niż to wynika z przedmiotowego rozstrzygnięcia. Zważyć bowiem należy, że zgodnie z dyspozycją art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również

inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu oznacza zaś, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak to przyjęto we wcześniejszym prawomocnym orzeczeniu, co gwarantuje poszanowanie dla orzeczenia sądu ustalającego lub stwierdzającego stosunek prawny stanowiący przedmiot rozstrzygnięcia. Określone w art. 365 § 1 k.p.c. związanie stron, sądów oraz innych organów i osób treścią prawomocnego orzeczenia wyraża zatem nakaz przyjmowania przez nie, że w objętej nim sytuacji stan prawny przedstawiał się tak, jak to wynika z sentencji wyroku. Przesądzenie we wcześniejszym rozstrzygnięciu kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia nie może być już w ogóle badana. Zachodzi tu tym samym ograniczenie dowodzenia faktów, objętych prejudycjalnym orzeczeniem. A skoro tak, w ramach niniejszego postępowania powódka nie może skutecznie kwestionować prawa własności pozwanego stwierdzonego wskazanym powyżej prawomocnym rozstrzygnięciem. Nie negując sentymentu powódki do nieruchomości będącej przedmiotem zainteresowania w niniejszej sprawie, okoliczności podnoszone w tym względzie przez powódkę przed Sądem I Instancji oraz w apelacji pozostać muszą zatem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Konkluzja ta przesądza zaś o bezzasadności apelacji wniesionej przez powódkę.

Trafnym jest bowiem również wniosek Sądu I Instancji, że jakkolwiek sporna nieruchomość w okresie do 2006 roku do 2013 roku znajdowała się w posiadaniu powódki, to jednak w świetle dyspozycji art. 172 k.c. był to okres niewystarczający do tego by skutkować wystąpieniem zmiany w charakterze i zakresie własności spornej nieruchomości. Aktualnie zaś nieruchomość znajduje się w posiadaniu pozwanego, który według zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jest właścicielem działek objętych pozwem.

Powyższe prowadzi do wniosku, że apelacja wniesiona przez powódkę stanowi jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I Instancji.

Dlatego też, Sąd Okręgowy w pkt. 1. na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Mając na względzie wynik postępowania oraz fakt, że pozwany reprezentowany w postępowaniu apelacyjnym przez profesjonalnego pełnomocnika złożył wniosek o zasądzenie na jego rzecz kosztów niniejszego postępowania, o kosztach tych Sąd Okręgowy rozstrzygnął w pkt. 2. wyroku w oparciu o 98 § 11 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Koszty poniesione przez pozwanego w postępowaniu apelacyjnym obejmowały wyłącznie koszty zastępstwa procesowego, których wysokość ustalono w oparciu o § 10 pkt. 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461).